

ο αδελφός της Βδοκιάς, ένας νέος ως είκοσιπέντε χρόνων, μ' εφρασιτικό πρόσωπο και ζοφρά χαρακτηριστικά, μόλις τις ελθε μολιχες, επέταξε από τη χαρά του. Του δινόταν έτσι ευκαιρία να μιλήσει της Σέλικας, που τόσο τον είχε μαγέψει η ξωτική ωμορφιά της.

Κι όταν τον παρεκάλεσε η αδελφή του να χαρίσουν της Σέλικας ένα σταυρό, ο Σέργιος έβγαλε προθύμα μέσα από μιιά προθήκη του μαγαζιού του ένα χρυσό σταυρουδάκι με μιιά λεπτή χρυσή αλυσίδα και της τόν προσέφερε με καλοσύνη, λέγοντάς της :
— Για να μάς θυμάσαι !...

‘Η Σέλικα κι’ ο πατέρας της, καθάλλα στ’ αλόγα τους, άφου πέρασαν τό ποτάμι της Ντρασιούβιτας, κόντευαν πιά να φτάσουν στην Πένκοβια. Σε λίγο, άρχισε κιάλα να φαίνεται ο πύργος του Μπέη. ‘Η θέα του έρωξε τη Σέλικα σε βαθιά μελαγχολία. ‘Αντίκριξε τώρα με θλιμμένη καρδιά τη φοβερή πραγματικότητα που την περίμενε. Θυμήθηκε τότε τά λόγια της Βδοκιάς :—...‘Εκει που θά πάς, δεν θά μπορείς κιάχις κερμασιμένο πάνω στό κροσβάτ σου σταυρό !...» Θυμάται ακόμα την όμορφη ιστορία του Χριστού, τά βάσανά του, τά πάθη του. Τά θυμάται κι’ άναστενάει. ‘Ο, πόσο μοιάζουν με τά δικιά της βάσανα, τά βάσανα του Θεανθρώπου !... ‘Οπως ‘Εκείνον τόν διδάγχαν ο έχθρός του στό Γολγοθά, έτσι κι’ αυτήν τώρα την οδηγεί ο άσπλαχνος πατέρας της στό παλάτι του Μπέη της Πένκοβιας, σάν τό πρόβατο που τό πάνε στό σφαγείο. Θυμάται με πόση έγκαρτέρηση όύμενε ο Χριστός τό θάνατό του και πίνγει θάρρος από τό θείο παράδειγμα του, θυμάται τά τελευταία λόγια του Σέργιου :—‘Τό σπίτι μας θίναι πάντα άνοιχτό για σίνα ! κι’ άναμπερώνουν ή έλπίδες της.

‘Όταν έφτασαν στό παλάτι του Μπέη, τους ύποδεχτηκαν με τ’ μέρι κι’ άπειράκατες περιποιήσεις. ‘Ο γέρο-Μπέης, μόλις αντίκρισε τη νέα του γυναίκα, έμεινε κατενθουσιασμένος. ‘Η έλπίδες του δεν είχαν βγή ψυτίκες. ‘Ηταν άλήθεια πως ή Σέλικα ήταν ή όμορφότερη κοπέλλα της περιούχης του και της άξιζε πραγματικά να γίνει κυρά του χαρμιού του.

‘Υστερα από τό μεσημεριάτικο φαγητό, ο πατέρας της Σέλικας, έστράμτηκε να ξαναγορίση στό χωριό του, με τά δυό αλόγα του φορτωμένα άπό πλούσια δώρα και τό πουργι του γεμάτο φλουριά.

‘Ο πατέρας της Σέλικας έκέντρισε τ’ αλόγα του, να προσπεράση τό ποτάμι μιιά ώρα γρηγορώτερα, μίν τήν κι’ έπιανε βροχή και ξεγέλιζε, γιατί τότε θά ήταν δύσκολο να τό διαβή. Μά ή βροχή δεν άρχισε να πύση, σγαλή στην άρχή, πιο δυνατή ύστερα και στό τέλος έξοσπασε σε μιιά νεροποντή άβυσσ αχτη. Τ’ άστροπελέκια, σάν φέβδια λαυτερά, αλλάκωναν τόν δρόνοντα. Τ’ αλόγα με δυσκολία προχωρούσαν. Κατέφυγε τότε ο πατέρας της Σέλικας κάτω από μιιά γέφυρη βαλανιδιά, καθάλλα στ’ αλόγο του, περιμένοντας να κοπάση κάπως ή καταιγίδα. ‘Αξάρνα όμως, ο ούρανός άναψε άστραφτε, βρόντησε. ‘Ενας κεραυνός έπεσε στη βαλανιδιά ποίχε τρυπάνει ο γέρος, έκαψε τό θεσάρο δέντρο και σκότωσε τόν πατέρα της Σέλικας και τ’ αλόγο του !... ‘Η νεροποντή βάσταξε ως τό δειλινό.

‘Η Σέλικα, κλεισμένη μέσα στον όντά της, ήταν άπαρηγόστη. ‘Όσο πλησίαζε ή νύχτα και άναλογιόζονταν πως έρχετο να πέση στην άγκαλιά του γέρο-Μπέη, τόσο πιο πολύ σ’ άραζε ή καρδιά της. ‘Αξάρνα, μιιά φωτεινή σκέψις άστραψε στό μυαλό της. Σκέφτηκε να δραπέτευση ! Κανείς δεν ήταν ίκανός να την κάμη ν’ αλλάξη γνώμη ! Κανείς δεν μπορούσε να την ύπομιασθή πως είχε πέσει τέτοια άπόρραση. Κι’ έπεριμενε με άγωνία να νυχτώση και.

‘Εκείνο τό βράδι, ο Μπέης της Πένκοβιας είχε διατάξει ν’ έφεραν στό δειπνο τους τά καλύτερα κρασιά, που ύπήρχαν στό ύπόγειό του. Στερελλωμένος από τη χαρά του, για την καινούργια του γυναίκα, την πενταμορφη Σέλικα, ήπιε τόσο πολύ, που δεν άρχισε να χάση της αισθήσεις του. Οι ύποθετες του τόν μετέφεραν στό διαμερισμά του και τόν άπόθησαν σ’ ένα πολυτελέστατο νιβάδι, όπου τόν άκοιούθησε κι’ ή Σέλικα. ‘Εκόντευαν μεσάνυχτα. Νεκροική σιωπή βασιλευσε στον πύργο. ‘Η Σέλικα πλησιάζει στό παράθυρο, τό άνοίγει και ρίχνει μιιά ματιά στον δρόνοντα. ‘Ελαφρά σύννεφα σκέπαζαν που και που τόν έναστρο ούρανό. ‘Η

ώρα του λυτρωμού της είχε φτάσει. Προχώρησε σιγά σιγά έξω άπό τόν όντά, κατέβηκε τις σκάλες κι’ ύστερα από λίγες στιγμές βρέθηκε στην ύψωποτα του πύργου. Την άνοιξε μ’ εύκολία, χύθηκε έξω και χάθηκε στο σκοτάδι της νύχτας.

Τρέχει, τρέχει τώρα, σάν ελάφι κυνηγημένο. ή Σέλικα, τρέχει μέσ’ στους δρυμούς, σκούραστη, σφύγγιστη, τό χρυσό σταυρό τάνω στό στήθος της, που νοιώθει να της δίνει πλούσια καινούργια θάρρος, καινούργιες δυνάμεις...

‘Αξάρνα κοντοστάθηκε κι’ έφάνηκε σάν κάτι ν’ άφουγκράζονταν. ‘Ηταν ή χριστιανικός καμπάνες που σημαιναν, πέρα, μακριά, στη Ντρασιούβια τά Χριστούγεννα. Θυμήθηκε αυτή τη στιγμή ή Σέλικα την ιστορία της γεννήσεως του Χριστού, όπως της την είχε διηγήθη ή Βδοκία. Κυττάει ψιλά στό ούρανια και διακρίνει στό καθάρο στερέωμα, ένα φωτεινό άστέρει, που σελαγίζει περισσότερο άπό όλα τ’ άλλα. ‘Ο πόσο μοιάζει με τό λαμπρό άστρο που άκολουθούσαν οι Μάγοι ! ‘Αν τό άκολουθήση ή Σέλικα σε ποιά σπηλιά εύτυχίας άσπασε θά την οδηγήση ;

Και καθώς προχωρεί στό δρόμο της, βλέπει τό λαμπρό άστέρει να τρέχει πάντα μπροστά της, πάνω στον ούρανό. ‘Ενα χλιμίντρισμα αλόγου την κάνει άξάρνα να τρομάξη. Της φάνηκε πως την κυνηγάνε καθάλλωρδες, από τό παλάτι του Μπέη. Κοβος ιδρωτός βρέχει τό κορμί της. Συγκλοντρώνει τις δυνάμεις της και τρέχει για να φτάση στο ποτάμι. ‘Αν ιδή πως την είχαν πάρει πραγματικά στό κυνήγι, θά προτιμήση να πνιγί, πορά ν’ άφήνη να την πιάσουν ζωντανή και να την ξαναπιάνε στον πύργο του Μπέη. Τό χλιμίντρισμα τ’ αλόγου ξανακούστηκε, ζωηρό-εσο τώρα, λίγα βήματα μπροστά της. Προχωρεί και φτάνοντας κάτω από μιιά γέφυρη βαλανιδιά αντίκρισε ξαφνικά κάτι που της πάσασε τό αίμα. Κάτω άπό τό λαμπαδιασμένο, θεσάρο δέντρο κοίταται τό κυρτάει του πατέρα της !... Πλάι του ξεφυγάει τώρα τ’ αλόγο του... Καταλαβαίνει άμέσως ή Σέλικα τι έχει συμβεί. ‘Αναστενάει βαριά και ψιθυρίζει :

— ‘Ετσι τοίγωρας τό κιερέμ !... ‘Επιμορήθηκε για την άδικία που θέλησε να μου κάμη !...

Χωρίς να χάνη καιρό, τραβήει πάλι τό δρόμο της. Κοντά τά χωράμματα έφτασε στην Αδλώνα. Πήγε ίσια στο σπίτι της φίλης της, της Βδοκιάς. ‘Εκείνοι μόλις είχαν γνωρίσει άπο τη νεκροτήνη χριστουγεννιάτικη λειτουργία. Χτύπησε την πόρτα και περίμενε. ‘Ο Σέργιος, που πήγε και της άνοιξε, μόλις την αντίκρισε, άρπάζει τά χέρια της με χαρά και κυττάζοντάς την κατάματα, σάν να άμφ’ βαλε για την παρούσία της, της ελεπε :

— Σέλικα !... Είσαι σού, αγαπημένη μου ;

— ‘Ηταν Χριστούγεννα !...

— ‘Ετσι τοίγωρας τό κιερέμ !... ‘Επιμορήθηκε για την άδικία που θέλησε να μου κάμη !...

Χωρίς να χάνη καιρό, τραβήει πάλι τό δρόμο της. Κοντά τά χωράμματα έφτασε στην Αδλώνα. Πήγε ίσια στο σπίτι της φίλης της, της Βδοκιάς. ‘Εκείνοι μόλις είχαν γνωρίσει άπο τη νεκροτήνη χριστουγεννιάτικη λειτουργία. Χτύπησε την πόρτα και περίμενε. ‘Ο Σέργιος, που πήγε και της άνοιξε, μόλις την αντίκρισε, άρπάζει τά χέρια της με χαρά και κυττάζοντάς την κατάματα, σάν να άμφ’ βαλε για την παρούσία της, της ελεπε :

— Σέλικα !... Είσαι σού, αγαπημένη μου ;

— ‘Ηταν Χριστούγεννα !...

— ‘Ετσι τοίγωρας τό κιερέμ !... ‘Επιμορήθηκε για την άδικία που θέλησε να μου κάμη !...

Χωρίς να χάνη καιρό, τραβήει πάλι τό δρόμο της. Κοντά τά χωράμματα έφτασε στην Αδλώνα. Πήγε ίσια στο σπίτι της φίλης της, της Βδοκιάς. ‘Εκείνοι μόλις είχαν γνωρίσει άπο τη νεκροτήνη χριστουγεννιάτικη λειτουργία. Χτύπησε την πόρτα και περίμενε. ‘Ο Σέργιος, που πήγε και της άνοιξε, μόλις την αντίκρισε, άρπάζει τά χέρια της με χαρά και κυττάζοντάς την κατάματα, σάν να άμφ’ βαλε για την παρούσία της, της ελεπε :

— Σέλικα !... Είσαι σού, αγαπημένη μου ;

— ‘Ηταν Χριστούγεννα !...

— ‘Ετσι τοίγωρας τό κιερέμ !... ‘Επιμορήθηκε για την άδικία που θέλησε να μου κάμη !...

Τό λαμπρό άστρο, ποίχε οδηγήσει όλονυχτίς την όμορφη Σέλικα στην εύτυχία, είχε σβύσει τώρα πιά, πίσω από τις όλοχτες ακτίνες του ήλιου, ποίχε προβάλλει όλοπόρφυρος.

GIOVANNI NECCO

ANEMONES ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

- ‘Η συνειδήσις όμιλεί, τό συμφέρον κραυγάζει.
- ‘Η τύχη έρχεται κάποτε και στον ύπνο, αλλά ποτέ στην όνειροπόληση.
- ‘Η εύτυχία μοιάζει με τά ρολόγια. ‘Όσο άπλούτερα είνε, τόσο λιγώτερο χαλάνε.
- Νά είσαι κύριος της θελήσεώς σου και δούλος της συνειδήσεώς σου.
- ‘Η φρόνησι είνε άνίσχυρη μπρός στην κεινή γνώμη.
- ‘Η ρίζα του κακού είνε πάντα μιιά πλάμη.
- ‘Εκείνος που άδειάζει όλόκληρο τό ποτήρι της ήδονής, στον πάτο θά βρη την πίκρα.
- ‘Υπάρχουν πολλοί πλούσιοι που μονάχα στην κηδεία τους όφελούν κάπως τοίς άλλους !...
- Νά αγαπάτε τις ψυχές γιατί αυτές θά ξαναβηθε.
- Τά όνειρα είνε τά διαλείμματα της κωμωδίας.

— Σέλικα! Είσαι σού, αγαπημένη μου ;

